

1935

ЗЕМЯ

Като прихлупенъ о земята връшникъ
тлѣй юлското безоблачно небе,
и черенъ мжжъ говедата завръща
къмъ грохналитъ сѣнчести джбе.

По бѣлото шосе кѣнтятъ колитѣ,
и пълно зърно въ пепельта шурти;
изплезенъ тегли прашниятъ добитъкъ,
и потъ на хълбоцитѣ му блести.

Гора отъ царевици ни придушва,
клепачитѣ отъ жегата горятъ,
и вѣтъръ проечи като градушка
и лиже потния прежуренъ вратъ.

И ти, земя, жена широкогърда,
която вѣчно раждашъ и кърмишъ —
ти си като металъ безстрастна, твърда
и като плътъ на живъ човѣкъ горишъ.

Ний нѣма нивга да ти стигнемъ края,
и твоята здрава кръвъ протича въ насъ;
но ти отъ плановъ трудъ се днесъ нуждаешъ
и отъ човѣшка черноземна страсть.

И въ тоя жаръкъ день на месецъ юлий
трепери разлютенъ роякъ оси;
и въ пепельта шурти като изъ улѣй
червено, пълно зърно и осилъ.